

บทที่ 4

วิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิส่วนตัวของบุคคลสาธารณะ จากการเสนอข่าวของสื่อมวลชน

เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นเป็นพื้นฐานของประชาชนทุกคน ซึ่งรัฐควรที่จะต้องบัญญัติรับรองและคุ้มครองไว้ในรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ ทั้งนี้ เพื่อเป็นหลักประกันสิทธิเสรีภาพในการพูด การเขียน การพิมพ์ และการโฆษณาว่าจะไม่ถูกแทรกแซงโดยอำนาจรัฐหรืออำนาจใด ซึ่งสิทธิเสรีภาพดังกล่าวถือว่ามีความสำคัญต่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตย เพราะในการดำเนินกิจการทางการเมืองในการปกครองด้วยระบอบนี้ จะต้องรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น องค์กรสื่อมวลชนซึ่งเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่เป็นตลาดเสรีทางความคิดเห็น และนำข่าวสารไปสู่บุคคลต่างๆ มากมาย ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อเชื่อมโยงให้สังคมสัมพันธ์กัน สื่อมวลชนในระบอบประชาธิปไตยนั้น มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการแสวงหาความจริงที่สมบูรณ์มานำเสนอต่อประชาชน โดยเห็นแก่ประโยชน์ของสาธารณะเป็นสำคัญ

หน้าที่หลักของสื่อมวลชน คือ ต้องแสวงหาข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงมารายงานให้ประชาชนได้ทราบการเสนอข่าวสารนี้ อาจนำเสนอในลักษณะของสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ข้อสำคัญอยู่ที่ว่าข่าวและสารที่นำเสนอทางสื่อมวลชนนั้น จะต้องเป็นข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง ครบถ้วน ชัดเจน เทียงตรงและเป็นธรรม

ปัจจุบันเกิดปัญหาความผิดพลาดในการเสนอข่าวสารของสื่อมวลชน ที่ปรากฏออกสู่สาธารณะมิให้เห็นเป็นประจำ และกลายเป็นปัญหาที่สังคมต้องให้ความสำคัญ เพราะจากความผิดพลาดนั้น ไม่เพียงแต่มีผลกระทบต่อตัวบุคคลผู้เสียหายโดยตรงเท่านั้น แต่ยังทำให้สังคมได้รับข่าวสารที่ไม่ถูกต้องเกิดความเสียหายที่ประเมินค่าไม่ได้อีกด้วย เนื่องจากในการทำหน้าที่ของสื่อมวลชน นอกจากจะต้องรับใช้ประชาชนในฐานะสถาบันสาธารณะแล้ว สื่อมวลชนยังมีความเป็นธุรกิจเอกชนซึ่งมีรูปแบบของธุรกิจการค้า ที่จะต้องการผลกำไรเพื่อให้ธุรกิจอยู่รอด ด้วยเหตุนี้เจ้าของหรือนายทุนขององค์กรสื่อเอกชนจึงต้องพยายามทุกวิถีทางเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ให้เกิดกับการดำเนินธุรกิจของตนเองจนเกิดปัญหาการละเมิดสิทธิส่วนตัวของผู้ที่ถูกเสนอข่าว โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่เป็นบุคคลสาธารณะทั้งหลาย อีกทั้ง มาตรการทางกฎหมายในปัจจุบันนั้นยังไม่มีบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองสิทธิส่วนตัวของบุคคลสาธารณะจากการเสนอข่าวของสื่อมวลชนไว้

โดยเฉพาะผู้เขียนเห็นว่าควรนำประเด็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกิดจากการละเมิดสิทธิส่วนตัวของบุคคลสาธารณะจากการเสนอข่าวของสื่อมวลชนเหล่านี้มาศึกษาวิเคราะห์เพื่อนำเสนอแนวทางในการแก้ไข และปรับปรุงข้อบกพร่องของกฎหมายต่อไป ดังนี้

4.1 ปัญหาการละเมิดสิทธิส่วนตัวของบุคคลสาธารณะจากการเสนอข่าวของสื่อมวลชนตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้บัญญัติเรื่องเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของบุคคลและสื่อมวลชนไว้ในมาตรา 45 ให้มีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่นได้ ดังนั้น สื่อมวลชนจึงมีสิทธิในการนำเสนอข่าวและแสดงความคิดเห็นได้ภายใต้การรับรองของรัฐธรรมนูญ ประชาชนทั่วไปคิดว่าสื่อมวลชนได้รับเสรีภาพในการเสนอข่าวและสามารถกล่าวติชมใดๆ ได้มากกว่าสิทธิของประชาชน แต่ในความเป็นจริงแล้วสื่อมวลชนได้รับเสรีภาพโดยการคุ้มครองตามกฎหมาย เท่าเทียมกับสิทธิเสรีภาพของประชาชน ดังจะเห็นว่าแม้ว่าสื่อมวลชนจะได้รับการรับรองและคุ้มครองข้างต้น แต่เสรีภาพดังกล่าวไม่ใช่เสรีภาพที่ปราศจากเงื่อนไขในรัฐธรรมนูญเองก็บัญญัติให้สามารถห้ามสื่อมวลชนเสนอข่าว หรือแสดงความคิดเห็นได้ ถ้ามีกฎหมายให้อำนาจไว้เพื่อรักษาความมั่นคงแห่งรัฐ เพื่อคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพ เกียรติยศ ชื่อเสียง สิทธิในครอบครัว หรือความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลอื่น เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกันหรือระงับความเสื่อมทรามทางจิตใจ หรือสุขภาพของประชาชน

อย่างไรก็ตาม การที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองสิทธิเสรีภาพ ส่งผลให้รัฐต้องมีหน้าที่อำนวยความสะดวกในรับได้รับประโยชน์ตามที่รัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ

ประการแรก ในกรณีที่ประชาชนมีสิทธิตามรัฐธรรมนูญ รัฐมีหน้าที่กระทำการให้ประชาชนได้รับสิทธิตามที่กฎหมายกำหนดและ

ประการที่สอง ในกรณีที่ประชาชนมีเสรีภาพในการกระทำใดๆ รัฐก็มีหน้าที่งดเว้นการอันเป็นการแทรกแซงเสรีภาพที่ได้มีการบัญญัติไว้

สิทธิ (Right)¹ หมายถึง ประโยชน์ที่กฎหมายรับรองและคุ้มครองให้ กฎหมายในที่นี้ก็คือรัฐธรรมนูญ

¹ วิษณุ เครืองาม. (2530). *กฎหมายรัฐธรรมนูญ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แสงสุทธิการพิมพ์. หน้า 12.

เสรีภาพ (Liberty) หมายถึง ความมีอิสระที่จะกระทำการ หรืองดเว้นการกระทำ เสรีภาพ จึงมีความหมายต่างจากสิทธิ แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าเสรีภาพใดมีกฎหมายรองรับและคุ้มครองเสรีภาพ นั้น อาจเป็นสิทธิด้วย ดังที่มีผู้เรียกขานรวมๆ กันว่า สิทธิและเสรีภาพหรือ สิทธิในเสรีภาพ

คำว่า “สิทธิ” นั้นหมายความถึง “ประโยชน์ที่กฎหมายรับรองและป้องกันให้” กฎหมาย ดังกล่าวอาจเป็นรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายธรรมดา เช่น ประมวลกฎหมาย หรือพระราชบัญญัติก็ได้ เช่น สิทธิในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สิทธิในทรัพย์สิน สิทธิของเด็กหรือเยาวชนซึ่ง ไม่มีผู้ดูแลที่จะได้รับการเลี้ยงดู และการศึกษาอบรมจากรัฐ ตามรัฐธรรมนูญ เป็นต้น

เสรีภาพมีความหมายกว้างกว่าสิทธิ เพราะเสรีภาพ หมายถึง การกระทำ อย่างไม่ได้ ครอบงำที่ไม่เป็นการก่อกวนอันตรายแก่ผู้อื่น หรือละเมิดสิทธิของผู้อื่น หรือขัดต่อกฎหมายและผู้อื่น ต้องหลีกเลี่ยงหรือกระทำการอันใดที่เป็นการกระทำให้การใช้เสรีภาพต้องเสื่อมเสีย หรือถูกตัดรอน การจำกัดเสรีภาพของบุคคล จะต้องกระทำโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายเท่านั้น เช่น เสรีภาพในทาง วิชาการ ดังนั้น บุคคลจะใช้เสรีภาพอย่างไรก็ได้เท่าที่ไม่ขัดต่อหน้าที่พลเมือง หรือศีลธรรมอันดีของ ประชาชน หรือบุคคลย่อมมีสิทธิเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบ และปราศจากอาวุธ ดังนั้น ในการ ชุมนุมจะต้องไม่รบกวนสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่น เช่น ขัดขวางการจราจร ไม่ทำลายทรัพย์สินของ บุคคลอื่นหรือทางราชการ ต้องไม่พกพาอาวุธ หรือบุคคลมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ อย่างไม่ได้ แต่การใช้เสรีภาพนั้นต้อง ไม่เป็นการหมิ่นประมาทบุคคลซึ่งมีสิทธิ ในชื่อเสียงเกียรติคุณของตน

เสรีภาพที่สำคัญซึ่งรัฐธรรมนูญให้การยอมรับ ได้แก่²

1) เสรีภาพในการคิดและแสดงออก หมายถึง การที่คนแต่ละคนสามารถคิด และ แสดงออกซึ่งความคิดเห็นของตนได้เต็มที่ ครอบงำที่การคิดและการแสดงออกเช่นนั้น ไม่ละเมิด ผู้อื่น เสรีภาพอันนี้หลายคนเรียกว่าเป็น เสรีภาพแห่งการพูดและการพิมพ์ ที่ประชาชนในรัฐสามารถ กระทำได้อย่างเต็มที่ ถ้าไม่ละเมิดผู้ใดให้เสียหาย การละเมิดที่ว่านี้ คือ การที่ก่อความเสียหายแก่ ผู้อื่น โดยไม่เป็นผลดีต่อส่วนรวม

2) เสรีภาพในการเลือกตั้ง หมายถึง การที่บุคคลในรัฐสามารถใช้สิทธิในการเลือกตั้ง ผู้แทนของตนได้โดยเสรี ให้ไปกระทำการแทนตนในตำแหน่งที่เกี่ยวกับสังคมโดยส่วนรวม

3) เสรีภาพในการที่จะไม่ถูกว่า หรือผู้หนึ่งผู้ใดกระทำการต่อตนด้วยอำนาจตามอำเภอใจ

4) เสรีภาพในการนับถือศาสนา

5) เสรีภาพในการเคลื่อนย้ายถิ่นที่อยู่

² จรูญ สุภาพ. (2522). *หลักรัฐศาสตร์ฉบับพื้นฐาน* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช. หน้า 272.

6) เสรีภาพในการมาประชุม ชุมนุมกันและรวมตัวกันเป็นสมาคม

7) เสรีภาพพื้นฐานอันเป็นเรื่องส่วนตัวอื่นๆ ของบุคคล³

หากพิจารณาถึงสิทธิส่วนตัวที่กฎหมายรับรองนั้น “สิทธิส่วนตัว” หมายถึง สิทธิประจำตัวของบุคคลอันประกอบไปด้วยเสรีภาพในร่างกาย การดำรงชีวิตมีความเป็นส่วนตัวได้รับการคุ้มครองจากกฎหมายมิให้ผู้อื่นมาล่วงละเมิด

“ความเป็นอยู่ส่วนตัว” คือ สถานที่บุคคลจะรอดพ้นจากการสังเกต การรู้เห็น การสืบความลับ การรบกวนต่างๆ และมีความสันโดษ ไม่ติดต่อสัมพันธ์กับสังคม คือ มีการดำรงชีวิตอย่างเป็นอิสระมีการพัฒนาบุคลิกลักษณะตามที่ต้องการ มีสิทธิที่จะแสวงหาความสุขในชีวิตตามวิถีทางที่อาจเป็นไปได้และเป็นความพอใจของเขา

ลักษณะของการละเมิดสิทธิส่วนตัว อาจแบ่งแยกออกได้เป็น 4 ลักษณะ ดังนี้

1) การแทรกแซงกิจกรรมส่วนตัว หรือก้าวล่วงต่อสิทธิส่วนตัวที่จะมีความสันโดษในสถานที่ของบุคคลนั้น โดยไม่ได้รับอนุญาต

2) การเปิดเผยเรื่องราวส่วนตัวต่อสาธารณะในเรื่องส่วนตัวอย่างแท้จริง ที่ไม่เคยเปิดเผยที่ใดมาก่อน เป็นเรื่องน่าอับอายของบุคคลนั้น โดยเฉพาะเจาะจงต่อสาธารณชนและเป็นเรื่องที่สาธารณชนไม่มีความเกี่ยวข้อง

3) การไขข่าวแพร่หลายในเรื่องราวอันเป็นเท็จ จากการถูกจับตามองของสื่อมวลชนที่ต้องการเผยแพร่ต่อสาธารณะ และเพื่อทำให้บุคคลเสื่อมเสียตามสายตาของสาธารณชน ด้วยการเสนอข่าวที่เป็นความเท็จ และไม่ได้เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ

4) การแสวงหาประโยชน์จากรเรื่องส่วนตัวโดยไม่ได้รับความยินยอม ด้วยการใช้ชื่อหรือภาพของบุคคลเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ทางการค้า หรือการโฆษณา หรือใช้เป็นชื่อสินค้าบริการโดยไม่ได้รับความยินยอมชัดเจน

อย่างไรก็ตามสิทธิส่วนตัวของ “บุคคลธรรมดา” กับ “บุคคลสาธารณะ” นั้น สมควรจะได้รับ ความคุ้มครองแตกต่างกันหรือไม่นั้น ผู้เขียนมีความเห็นว่า “บุคคลสาธารณะ” คือ บุคคลที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักทั่วไปในสังคม เป็นที่นิยมหรือเป็นที่สนใจของคนหมู่มาก และไม่ว่าการเป็นบุคคลสาธารณะนั้น จะจะเป็นไปด้วยความสมัครใจหรือไม่ และไม่ว่าจะจะเป็นไปโดยเจตนาหรือด้วยสถานการณ์หรือพฤติการณ์ แวดล้อมทำให้ต้องเป็นเช่นนั้นก็ตาม

³ วิสุทธิ์ โปธิแทน. (2524). *ประชาธิปไตย แนวความคิด และตัวแบบประเทศประชาธิปไตยในอุดมคติ* พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 91.

แม้ว่าโดยหลักแล้ว กฎหมายถือว่าบุคคลสาธารณะอาจได้รับการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวน้อยกว่าบุคคลทั่วไป เพราะสาธารณชนจะให้ความสนใจติดตามข่าวคราวของบุคคลดังกล่าวอยู่เสมอ แต่อย่างไรก็ตาม บุคคลสาธารณะยังคงมีสภาพบุคคลเช่นเดียวกับบุคคลธรรมดาทั่วไป ดังนั้น การคุ้มครองสิทธิส่วนตัวจึงยังคงมีหลักประกันขั้นต่ำอยู่เช่นกัน

ในการนำเสนอข้อมูลหรือแสดงความคิดเห็นของสื่อมวลชน บ่อยครั้งที่อ้างเรื่องความเป็นบุคคลสาธารณะเพื่อนำมาสนับสนุนความชอบธรรมในการเสนอข่าวและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบุคคลดังกล่าว ในการเสนอข่าวหรือแสดงความคิดเห็น ของสื่อมวลชนนั้นมีรูปแบบที่หลากหลาย โดยเฉพาะกรณีที่เกี่ยวข้องกับบุคคลสาธารณะ เพราะเหตุที่ สื่อมวลชนมีความเห็นว่า บุคคลสาธารณะเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง เป็นบุคคลที่ได้รับความสนใจจากสังคมและหน้าที่การงานของเขาก็มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับสังคม ประเทศชาติโดยตรง ดังนั้น การนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนจึงถือเป็นการตรวจสอบการทำงานของบุคคลสาธารณะเหล่านั้นอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะมีการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับบุคคลสาธารณะออกสู่สายตาของคนในสังคมประเด็นที่เป็นปัญหา คือ ขั้นตอนในการแสวงหาข้อมูลเพื่อนำมาใช้ในการเสนอข่าวนั้นถือเป็นการละเมิดสิทธิส่วนตัว หรือความเป็นส่วนตัวของบุคคลสาธารณะเหล่านั้นหรือไม่

การละเมิดสิทธิส่วนตัวของสื่อมวลชนในปัจจุบันเกิดได้หลายรูปแบบ ทั้งในลักษณะของการแอบถ่ายบุคคลอื่น โดยไม่ได้รับความยินยอม ซึ่งก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ที่ถูกละเมิดสิทธิส่วนตัวนั้น การล่วงรู้ข้อมูลส่วนตัวจากเอกสารต่างๆ การหลอกลวง ข่มขู่เพื่อให้ได้ข้อมูล เป็นต้น จากการศึกษาพบว่า การนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลสาธารณะในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นการเสนอรายละเอียดข้อเท็จจริง หรือการแสดงความคิดเห็นมีขอบเขต ดังนี้

- 1) เนื้อหาที่เกี่ยวกับการกระทำที่บุคคลนั้นได้ทำไปในอำนาจหน้าที่ และไม่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่
- 2) เนื้อหาที่เป็นเรื่องส่วนตัวบุคคล เช่น ฐานะทางการเงิน ความเชื่อ การแสดงความคิดเห็น
- 3) เนื้อหาที่เกี่ยวกับคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น
- 4) เนื้อหาที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพ ลักษณะ ท่าทาง ที่เป็นจุดเด่นของบุคคลนั้น

หากพิจารณาการนำเสนอข่าว หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบุคคลสาธารณะพบว่า ไม่ได้มีกฎหมายหรือระเบียบใดๆ กำหนดขอบเขตสิทธิส่วนตัวของบุคคลสาธารณะ ไว้อย่างชัดเจนโดยตรง แม้แต่บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญที่ได้ให้ความคุ้มครองสิทธิส่วนตัวไว้แต่กฎหมายดังกล่าวไม่ได้มีการกำหนดขอบเขต และสภาพบังคับหากมีการกระทำที่ละเมิดสิทธินั้น

ในปัจจุบันกฎหมายที่ใช้ บังคับกับสื่อมวลชนในการเสนอข่าวและแสดงความคิดเห็นอันเป็นการละเมิดสิทธิส่วนตัวนั้น ได้บัญญัติไว้ในบทบัญญัติของกฎหมายต่างๆ เช่น ประมวล

กฎหมายอาญาในความผิดฐานหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา ความผิดฐานดูหมิ่นด้วยการโฆษณา ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในความผิดฐานละเมิดทำให้ผู้อื่นเสียหายแก่ชื่อเสียงหรือเกียรติคุณ เป็นต้น นอกจากนี้ในด้านกฎหมายแล้ว สื่อมวลชนเองก็มีแนวทางปฏิบัติที่ออกมา เพื่อจำกัดเสรีภาพของตัวเองในการเสนอข้อมูล ข้อเท็จจริง และการแสดงความคิดเห็นไว้ด้วยเช่นกัน เช่น จรรยาบรรณ ระเบียบข้อบังคับ และหน่วยงานต่างๆ ที่ควบคุมดูแลการนำเสนอข่าว

หากพิจารณาตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแล้วจะพบปัญหาคือ ความไม่ชัดเจน ของกฎหมาย เนื่องจากมิได้บัญญัติโดยเฉพาะเจาะจงลงไปว่าสิทธิส่วนตัว รวมถึง กรณีอย่างไรบ้าง รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้มีการระบุสิทธิส่วนตัวไว้ใน มาตรา 35 ที่ว่า “สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง ตลอดจนความเป็นอยู่ส่วนตัว ย่อมได้รับความคุ้มครอง การกล่าวหรือไขข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความ หรือ ภาพ ไม่ว่าด้วยวิธีใด ไปยังสาธารณชนอันเป็นการละเมิดหรือกระทบสิทธิในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัวจะกระทำมิได้ เว้นแต่กรณีที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ แต่กรณีใดบ้างที่เป็นสิทธิส่วนตัวนั้น ไม่มีการแบ่งไว้อย่างชัดเจน การเสนอข่าวของสื่อมวลชนจึงไม่มีขอบเขตที่แน่นอนว่ากรณีใดบ้างที่ห้ามไม่ให้สื่อมวลชนล่วงละเมิดสิทธิส่วนตัวนั้นๆ และการที่จะกำหนดบทบัญญัติของกฎหมายเพื่อจำกัดขอบเขตของการเสนอข่าวมากเกินไปอาจขัดต่อกฎหมายรัฐธรรมนูญที่ให้เสรีภาพแก่สื่อมวลชนในการเสนอข่าว

อย่างไรก็ตามในปัจจุบันปัญหาการละเมิดสิทธิส่วนตัวนั้น ไม่ได้มีการออกกฎหมาย ประกอบรัฐธรรมนูญ เพื่อเป็นมาตรการบังคับขอบเขตการให้เสรีภาพในการเสนอข่าว หรือ ข้อบังคับอื่นๆ ในการประกอบวิชาชีพสื่อมวลชนเพื่อลงโทษเมื่อเกิดการละเมิดสิทธิส่วนตัวขึ้นจึงทำได้เพียงนำกฎหมายอาญาในฐานะความผิดอื่นที่มีองค์ประกอบความผิดที่ใกล้เคียงมาใช้ในการลงโทษซึ่งทำได้อย่างจำกัดและไม่เหมาะสม

4.2 ปัญหาการละเมิดสิทธิส่วนตัวของบุคคลสาธารณะจากการเสนอข่าวของสื่อมวลชน ตามประมวลกฎหมายอาญา

ปัญหาของการบังคับใช้ประมวลกฎหมายอาญาในการเสนอข่าวของสื่อมวลชนนั้น มักจะ เกี่ยวกับการหมิ่นประมาท เนื่องจากสาระสำคัญของกฎหมายดังกล่าวมิได้มองที่ “ตัวสื่อ” เป็นหลัก แต่มองในเรื่องของการหมิ่นประมาทระหว่างบุคคลทั่วไป เมื่อสื่อมวลชนไม่ได้ทำหน้าที่แค่รายงาน ข้อมูลข่าวสาร ประเภท เกิดอะไร ที่ไหน และเมื่อไหร่ แต่มีการวิเคราะห์ละเอียดมากยิ่งขึ้นว่า ทำไม เหตุใด และอย่างไร นอกจากนี้ยังเจาะลึกลงไปถึงแนวโน้มที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งถือเป็น ทั้งการชี้แนะและชี้หน้า พร้อมกับตรวจสอบในคราวเดียวกัน การทำงานของสื่อมวลชน จึงลุ่มเสี่ยงที่จะเกิดปัญหากระทบต่อบุคคลต่างๆ แต่ปรากฏว่ากฎหมายมิได้เกิดขึ้นด้วยเจตนารมณ์ ที่เชื่อมต่อ

การทำงานของ “สื่อ” จึงทำให้เกิดผลกระทบอย่างที่เราคาดไม่ถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาตรา 326 นั้น แม้ข้อความหมิ่นประมาทเป็นข้อความจริง ผู้หมิ่นประมาทก็ยังคงรับผิดชอบ จนถึงกับมีคำกล่าวสั้นๆ ว่า “ยิ่งจริงยิ่งผิด”

อาจารย์เชิรชัย ณ นคร มีความเห็นว่า “สาระสำคัญของกฎหมายหมิ่นประมาทจริงๆ แล้วเป็นเรื่องของคนทั่วไปในสังคม เพราะองค์ประกอบของการหมิ่นประมาทที่สำคัญ คือ “การใส่ความ” แต่การเสนอข่าว การรายงานข่าว รายงานข้อเท็จจริงที่ไปสร้างปัญหาให้กับบุคคลใดบุคคลหนึ่งแล้ว ถูกฟ้องร้องในข้อหาหมิ่นประมาทนั้น ไม่ใช่การใส่ความ การแสดงความคิดเห็นถือเป็นการการใส่ความก็ไม่ใช่เสมอไป องค์ประกอบของการหมิ่นประมาท จึงไปกันไม่ได้กับการทำหน้าที่ของสื่อ”

พงษ์ศักดิ์ พยัฆวิเชียร มีความเห็นว่า “ขณะนี้ได้มีการใช้กฎหมายหมิ่นประมาทมาบังคับกับสื่อมวลชน มีการกระทำที่เพิ่มมากขึ้น โดยใช้วิธีการหลายๆ อย่างทั้งเพื่อที่จะเรียกร้องค่าเสียหายจริงๆ มีการหมิ่นประมาทจริงๆ รวมทั้งที่จะใช้การฟ้องร้องหมิ่นประมาทนี้ เพื่อที่จะระงับเรื่องราวหรือระงับคดีความที่เกิดขึ้น แต่ที่สื่อมวลชนเจอในขณะนี้เป็นความจริงที่ขมขื่นมาก เพราะมีการใช้กฎหมายอย่างผิดเจตนารมณ์ มิได้มีการแยกแยะว่า การทำหน้าที่ของสื่อในการตรวจสอบสาธารณบุคคล แตกต่างจากคดีหมิ่นประมาททั่วไป”

กฎหมายหมิ่นประมาท มีเจตนารมณ์ที่จะคุ้มครอง ชื่อเสียง เกียรติยศของบุคคล แต่ปัจจุบันด้วยสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้มีการใช้กฎหมายหมิ่นประมาทไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย แต่กลับใช้เพื่อการต่อรอง หรือปิดปากไม่ให้มีการแสดงความคิดเห็น ตีชมหรือเสนอข่าวที่เกี่ยวกับการกระทำที่ไม่ถูกไม่ชอบให้ประชาชนได้รับทราบ

นอกจากนี้ ด้วยเจตนารมณ์ของกฎหมายที่มุ่งจะคุ้มครองการหมิ่นประมาทระหว่างบุคคลทั่วไปเป็นหลัก แต่เมื่อสภาพของสังคมที่ได้เปลี่ยนแปลงสื่อมวลชนมีบทบาทเพิ่มมากขึ้นในสังคม มิได้จำกัดอยู่เพียงการนำเสนอข่าวอย่างเดียวเท่านั้น แต่ได้มีบทบาทในการวิพากษ์วิจารณ์ แสดงความคิดเห็น รวมถึงการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐอีกด้วย และจากบทบาทการทำหน้าที่ดังกล่าวของสื่อมวลชน จึงอาจก่อให้เกิดผลกระทบกับชื่อเสียงของบุคคลได้ง่าย เป็นผลให้สื่อมวลชนมักจะถูกฟ้องร้องดำเนินคดี ในความผิดฐานหมิ่นประมาทมากที่สุด

สำหรับความผิดฐานหมิ่นประมาทของสื่อมวลชน หากพิจารณาจากบทบาทและหน้าที่ของสื่อมวลชนแล้วจะเห็นได้ว่าหากสื่อมวลชนนำเสนอข่าวสารข้อเท็จจริงใด หรือแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ของสื่อมวลชน และปรากฏว่าไปกระทบกับชื่อเสียง เกียรติยศ ของบุคคลหนึ่งบุคคลใด สื่อมวลชนก็จะต้องรับผิดชอบหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ซึ่งกฎหมายบัญญัติให้ผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษสูงขึ้นกว่าอัตราหากการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยทั่วไป

บทบัญญัติของกฎหมายหมิ่นประมาทไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ของผู้กระทำความผิดที่เป็นสื่อมวลชนไว้เป็นพิเศษ ไม่ว่าผู้กระทำความผิดจะเป็นบุคคลธรรมดา หรือเป็นสื่อมวลชนก็ตาม การวินิจฉัยว่าผู้กระทำนั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทหรือไม่ จึงต้องบังคับใช้กฎหมายด้วยหลักเกณฑ์เช่นเดียวกันทุกประการ สื่อมวลชนไม่ได้มีเอกสิทธิ์ หรือสิทธิพิเศษใดในการเสนอข่าวสาร แสดงความคิดเห็น หรือวิพากษ์วิจารณ์มากไปกว่าบุคคลทั่วไป หากมีการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท สื่อมวลชนก็จะมีสิทธิตามกฎหมายที่จะยกข้อต่อสู้เพื่อยกเว้นความรับผิดชอบและยกเว้นโทษได้ตามมาตรา 329 และมาตรา 330

อย่างไรก็ตาม ข้อต่อสู้ในความผิดฐานหมิ่นประมาททั้งสองมาตราดังกล่าวนั้น มีข้อแตกต่างกันตรงที่มาตรา 329 เป็นความชอบธรรมที่ผู้กระทำจะกล่าวได้โดยไม่เป็นความผิด หากเข้าองค์ประกอบของมาตราดังกล่าว โดยไม่ต้องพิจารณาเลยว่าข้อความที่กล่าวไปนั้นจะเป็นความจริงหรือไม่ กล่าวคือ เป็นอำนาจตามกฎหมายที่ผู้กระทำมีอำนาจกระทำได้

แต่สำหรับมาตรา 330 ผู้กระทำความผิดจะต่อสู้พิสูจน์ ให้ได้ว่าข้อเท็จจริงที่กล่าวนั้นเป็นความจริงตามที่กล่าว และหากจำเลยสามารถพิสูจน์ความจริงดังกล่าวได้แล้ว กฎหมายกำหนดให้เป็นเพียงแต่เหตุยกเว้นโทษ ซึ่งหมายความว่า การกระทำของจำเลยยังคงมีความผิดฐานหมิ่นประมาทอยู่ เพียงแต่จำเลยไม่ต้องรับโทษเท่านั้น

ข้อต่อสู้ของสื่อมวลชนที่ยกขึ้นอ้างเพื่อยกเว้นความรับผิด โดยส่วนใหญ่แล้วจะเข้าลักษณะตามมาตรา 329 (3) เป็นการแสดงความคิดเห็นโดยสุจริต ดิชมด้วยความเป็นธรรม ซึ่งจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานตามหน้าที่ที่มีการนำเสนอต่อสาธารณชน ข้อต่อสู้อีกประการหนึ่งที่สื่อมวลชนจะยกขึ้นอ้าง คือ การพิสูจน์ความจริง ซึ่งการที่จะขอพิสูจน์ความจริงได้นั้นจะต้องไม่ใช่เรื่องส่วนตัวและการพิสูจน์จะต้องเป็นประโยชน์แก่ประชาชน ตัวอย่างเช่น หนังสือพิมพ์ได้ลงตีพิมพ์พาดพิงการฉ้อราษฎร์บังหลวงของโจทก์ซึ่งเป็นสมาชิกสภาจังหวัด และการทำหน้าที่มิชอบของโจทก์ขณะที่เป็นข้าราชการตำรวจ แม้จะเป็นข้อความหมิ่นประมาท แต่ไม่ใช่เรื่องส่วนตัว ย่อมเป็นประโยชน์ต่อประชาชน จำเลยจึงมีสิทธิพิสูจน์ความจริงได้

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว จะเห็นได้ว่า แม้เรื่องที่สื่อมวลชนได้นำเสนอออกไปนั้น จะเป็นความจริง และเป็นประโยชน์ต่อประชาชนก็ตาม แต่กฎหมายก็ยังมองว่าการกระทำดังกล่าวยังคงเป็นความผิดอยู่ เพียงแต่ไม่ต้องรับโทษตามกฎหมายเท่านั้น บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวจึงยังคงไม่คุ้มครองถึงสื่อมวลชนที่ได้ทำหน้าที่ในการนำเสนอความจริงอย่างแท้จริง

ลักษณะการทำหน้าที่ของสื่อมวลชนในการเสนอข่าวหรือข้อเท็จจริงใดที่มักจะถูกฟ้องเป็นคดีหมิ่นประมาท แบ่งออกได้ 2 ลักษณะ

1) การเสนอข่าวที่ไม่มีผลกระทบต่อสาธารณะชน ซึ่งเป็นการนำเสนอข่าวที่เกี่ยวกับตัวบุคคลที่อยู่ในความสนใจของประชาชน หรือบุคคลสาธารณะ ได้แก่ ดารา นักแสดง นักร้อง เป็นต้น ถึงแม้ว่าบุคคลดังกล่าวนี้ จะเป็นบุคคลที่เสนอตัวเข้ามาอยู่ในสายตาของประชาชน แต่บุคคลดังกล่าวย่อมมีสิทธิที่จะสงวนสิทธิความเป็นส่วนตัวของตนได้เช่นกัน การนำเสนอข่าวที่เกี่ยวกับเรื่องราวที่เป็นส่วนตัวอย่างแท้จริง เช่น เรื่องพฤติกรรมชู้สาว ทำให้ผู้ที่ตกเป็นข่าวเสียชื่อเสียง เช่นนี้ สื่อมวลชนไม่ควรได้รับความคุ้มครอง รวมทั้งกฎหมายก็ควรที่จะกำหนดอัตราโทษที่จะลงให้เหมาะสมกับความเสียหายที่บุคคลดังกล่าวนี้จะได้รับด้วย เหตุเพราะบุคคลดังกล่าวเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง

2) การเสนอข่าวที่มีผลกระทบต่อสาธารณะชน ส่วนใหญ่จะนำเสนอใน 2 รูปแบบ

รูปแบบแรก เป็นการนำเสนอในรูปแบบการแสดงความคิดเห็น การติชม หรือวิพากษ์วิจารณ์ ซึ่งการนำเสนอข้อมูลในรูปแบบดังกล่าวนี้ หากสื่อมวลชนได้กระทำไปโดยสุจริต สื่อมวลชนก็จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย กล่าวคือ หากมีคดีขึ้นสู่ศาลจากการนำเสนอข้อมูลของสื่อมวลชนในรูปแบบนี้ สื่อมวลชนสามารถที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา 329 (3) เพื่อที่จะไม่ต้องรับผิดชอบหมิ่นประมาทได้ โดยจะต้องเป็นการแสดงความคิดเห็นหรือข้อความโดยสุจริต ติชมด้วยความเป็นธรรม ซึ่งบุคคลหรือสิ่งอื่นใดอันเป็นวิสัยของประชาชนย่อมกระทำ เช่น เรื่องเกี่ยวกับกิจการของบ้านเมือง กิจการของสาธารณะ หรือพฤติการณ์ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ นักการเมือง เป็นต้น

รูปแบบที่สอง เป็นการนำเสนอข้อมูลที่ได้มาจากแหล่งข่าว โดยการนำเสนอในลักษณะของการเสนอข้อเท็จจริง ซึ่งการนำเสนอในรูปแบบดังกล่าวนี้ แม้ว่าข้อเท็จจริงที่นำเสนอจะเป็นความจริง สื่อมวลชนก็อาจถูกฟ้องร้องให้ต้องรับผิดชอบหมิ่นประมาทได้ หากข้อเท็จจริงนั้น นำจะทำให้บุคคลที่ถูกกล่าวถึงเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง

แม้ว่าในบทบัญญัติแห่งมาตรา 330 จะยินยอมให้ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดสามารถพิสูจน์ความจริงได้ก็ตาม แต่มีข้อจำกัดให้ผู้กระทำความผิดสามารถพิสูจน์ความจริงได้หากไม่ใช่เรื่องส่วนตัว และการพิสูจน์นั้นจะเป็นประโยชน์แก่ประชาชน จึงจะสามารถพิสูจน์ความจริงได้ ซึ่งหากสื่อมวลชนสามารถพิสูจน์ความจริงได้แล้ว สื่อมวลชนก็ยังคงความผิดฐานหมิ่นประมาทอยู่ เพียงแต่ไม่ต้องรับโทษเท่านั้น

บทบัญญัติมาตรา 330 ดังกล่าว จึงยังไม่คุ้มครองสื่อมวลชนที่ทำหน้าที่โดยสุจริตอย่างเต็มที่ เพราะการที่สื่อมวลชนนำเสนอความจริงแล้วยังถูกฟ้องร้องเป็นคดีอาญา และในชั้นศาลหากสื่อมวลชนสามารถพิสูจน์ความจริงได้ สื่อมวลชนก็ยังคงมีความผิดฐานหมิ่นประมาทอยู่ เพียงแต่ไม่

ต้องรับโทษ บทบัญญัติดังกล่าวจึงยังคงเป็นการจำกัดเสรีภาพของสื่อมวลชนในการนำเสนอข่าวหรือข้อเท็จจริงที่เป็นความจริง

ดังนั้น การนำเสนอข่าวหรือรายงานหรือรายงานข้อเท็จจริงใดที่เป็นความจริง แล้วถือว่าเป็นการหมิ่นประมาท จึงน่าจะมีการเปลี่ยนแปลงมิเช่นนั้นแล้วในสังคมต่อไปคงไม่มีใครที่จะกล้านำเสนอความจริง หรือแสวงหาข้อเท็จจริงมานำเสนอให้แก่สังคมหรือประชาชนได้ทราบ กฎหมายควรให้ความคุ้มครองแก่สื่อมวลชนมากยิ่งขึ้น โดยหากสื่อมวลชนนำเสนอข่าวหรือข้อเท็จจริงที่เป็นความจริงแล้วสื่อมวลชนสมควรได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายไม่ให้เกิดมีความผิดฐานหมิ่นประมาท เช่นเดียวกับข้อยกเว้นตามมาตรา 329 ที่เป็นการกระทำโดยสุจริตเช่นกันแต่หากการนำเสนอข่าวหรือข้อเท็จจริงใดของสื่อมวลชน เป็นการนำเสนอข้อเท็จจริงที่เป็นความจริงบ้างเป็นความเท็จบ้างปะปนกันไป หรือการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนนั้น เกิดจากความประมาทเลินเล่อที่ไม่ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงก่อน เช่นนี้สื่อมวลชนก็ไม่ควรที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย สื่อมวลชนก็จะต้องรับผิดชอบในความผิดฐานหมิ่นประมาทต่อไป

โดยสรุป การยกข้อต่อสู้ของสื่อมวลชนหากถูกฟ้องร้องเป็นคดีหมิ่นประมาท จะเห็นว่าข้อต่อสู้ที่สื่อมวลชนจะยกขึ้นอ้างเพื่อให้ตน ไม่ต้องรับผิดชอบนั้น เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายแล้ว สื่อมวลชนจะอ้างได้ใน 2 กรณี คือ กรณีที่เป็นการแสดงความคิดเห็น โดยสุจริต ดิชมด้วยความเป็นธรรม ซึ่งบุคคลหรือสิ่งอื่นใดอันเป็นวิสัยของประชาชนย่อมกระทำ หรืออีกกรณีหนึ่งคือ การแจ้งข่าวด้วยความเป็นธรรม เรื่องการดำเนินการอันเปิดเผยในศาลหรือในการประชุม ซึ่งหากสื่อมวลชนสามารถพิสูจน์ได้ว่าข้อความที่ตนเผยแพร่ออกไปนั้น ได้กระทำไปโดยสุจริตและเข้าข้อยกเว้นดังกล่าว สื่อมวลชนก็จะไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท ตามประมวลกฎหมายอาญา แม้ข้อความนั้นจะเป็นเท็จก็ตาม

ข้อต่อสู้อีกประการหนึ่งที่สื่อมวลชนจะใช้อ้างหากมีกรณีขึ้นสู่ศาล คือ การขอพิสูจน์ความจริง แต่การพิสูจน์ความจริงนี้ยังมีข้อจำกัดตามกฎหมายอยู่ คือ การที่จะขอพิสูจน์ได้นั้นต้องเป็นกรณีที่มีชื่อเสียงส่วนตัว และการพิสูจน์นั้น จะต้องเป็นประโยชน์แก่ประชาชน อย่างไรก็ตามหากสื่อมวลชนสามารถพิสูจน์ความจริงได้แล้วสื่อมวลชนยังคงมีความผิดฐานหมิ่นประมาทอยู่เพียงแต่ไม่ต้องรับโทษเท่านั้น ซึ่งประเด็นดังกล่าวนี้ควรที่จะมีการสนับสนุนให้มีการพิสูจน์ความจริงกันมากกว่า และเมื่อพิสูจน์ได้แล้วก็ควรที่จะไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท ดังเช่นที่บัญญัติไว้ในมาตรา 329 ด้วยเช่นเดียวกัน แต่หากมีการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่ไม่เป็นความจริงหรือไม่สามารถที่จะพิสูจน์ความจริงได้ สื่อมวลชนจะต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการรับผิดชอบต่อบุคคลผู้ถูกหมิ่นประมาท โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลสาธารณะ และเพื่อเป็น

การรับผิดชอบต่อสังคม จากการที่สื่อมวลชนนำเสนอข้อมูลข่าวสารอันเป็นที่ ขาดการตรวจสอบ มุ่งแสวงหาแต่กำไร

ดังนั้น ขอบเขตที่เหมาะสมในการนำเสนอข้อมูลข่าวสารของสื่อมวลชนที่จะทำให้ไม่ต้อง รับผิดชอบฐานหมิ่นประมาท คือ หากเป็นการแสดงความคิดเห็น หรือการวิพากษ์วิจารณ์ สื่อมวลชนจะต้องกระทำไปโดยสุจริต แต่หากเป็นการนำเสนอข่าวสารในลักษณะของการนำเสนอ ข้อเท็จจริง ข้อเท็จจริงดังกล่าวนั้นจะต้องเป็นความจริง และเป็นข้อเท็จจริงที่เป็นประโยชน์ต่อ สาธารณะด้วย การแสดงความคิดเห็น การวิพากษ์วิจารณ์ ตลอดจนการนำเสนอได้ คือ เรื่องที่ เกี่ยวกับตำแหน่งหน้าที่การงาน หรือผลงานที่มีการนำเสนอออกสู่สาธารณชนเท่านั้น หากเป็นเรื่อง ที่เกี่ยวกับสิทธิส่วนตัว เช่นพฤติกรรมที่ส่วนตัวในทางชู้สาว รูปภาพลับที่เจ้าของไม่ต้องการเปิดเผย เช่นนี้แม้ว่าเรื่องดังกล่าวจะเป็นเรื่องจริงก็ตาม สื่อมวลชนก็ไม่สามารถที่จะก้าวล่วงเข้าไปในสิทธิ ส่วนตัวนี้ได้

4.3 ปัญหาการละเมิดสิทธิส่วนตัวของบุคคลสาธารณะจากการเสนอข่าวของสื่อมวลชน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ปัจจุบันสื่อมวลชนได้มุ่งความสนใจไปที่บุคคลสาธารณะเพราะบุคคลสาธารณะเป็นผู้ที่มี ชื่อเสียงในสังคมไม่ว่าจะเป็น ข้าราชการ นักการเมือง นักกีฬา นักแสดง จนทำให้บุคคลเหล่านี้ สูญเสียสิทธิส่วนตัวบางอย่างของคนเพราะความเป็นคนของประชาชน เป็นที่ต้องการของ สาธารณะชน การเสนอข่าวเกี่ยวกับบุคคลเหล่านี้ จึงเป็นการตอบสนองความต้องการของประชาชน ซึ่งแท้ที่จริงแล้วการละเมิดสิทธิส่วนตัวของบุคคลสาธารณะก็มีขอบเขตจำกัด การเสนอข่าวโดยอ้างว่า เพื่อประโยชน์สาธารณะนั้นก็ถูกจำกัดด้วย เช่น ดารา มีสิทธิส่วนตัวที่จะไม่ให้ใครแทรกแซง หรือ ครอบงำในบ้านของคน การแอบถ่ายในอิริยาบถที่ไม่เหมาะสม การเสนอข่าวปัญหาในชีวิตสมรส หรือการหย่าร้าง แล้วนำมาเผยแพร่ยอมเป็นการละเมิด เพราะบุคคลสาธารณะยังคงมีสิทธิในชีวิต ส่วนตัวเขาจะเป็นบุคคลสาธารณะก็เฉพาะในเรื่องที่ได้มีการเปิดเผยต่อสาธารณะแล้ว หรือเรื่องที่เกี่ยวข้องโดยตรงเท่านั้น ดังนั้นเรื่องส่วนตัวบางอย่างที่การเปิดเผยมิได้เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ย่อมคงอยู่เป็นสิทธิส่วนตัวของเขาอันจะล่วงละเมิดมิได้

สำหรับความผิดในทางแพ่งของสื่อมวลชนที่เสนอข่าวละเมิดสิทธิส่วนตัวของบุคคล สาธารณะนั้น ในขณะนี้ประเทศไทยไม่มีกฎหมายบัญญัติความรับผิดในเรื่องนี้ไว้ แต่กฎหมายที่ นำมาปรับใช้กับความรับผิดดังกล่าว ก็คือความรับผิดในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 ซึ่งหากพิจารณา บทบัญญัติมาตรา 420 ก็จะพบว่า มิได้มีการบัญญัติไว้อย่างชัดเจนถึงความเสียหาย ต่อสิทธิส่วนตัว แต่ความเสียหายต่อสิทธิต่างๆ ที่ มาตรา 420 บัญญัติไว้ก็มีได้จำกัดอยู่เฉพาะ สิทธิ

ในชีวิต ร่างกาย อนามัย ทรัพย์สินเท่านั้นแต่สามารถรวมถึงสิทธิอื่นด้วยเนื่องจากมาตรา 420 ยังได้บัญญัติถึง “สิทธิอย่างใดอย่างหนึ่ง” ไว้ด้วย

ความหมายของคำว่า “สิทธิ” คือ ประโยชน์ส่วนได้เสียที่กฎหมายรับรองและคุ้มครองให้อันเป็นการผูกพันบุคคลผู้มีหน้าที่ ให้กระทำหรืองดเว้นกระทำอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อประโยชน์แก่ผู้ทรงสิทธิ

คำว่า “สิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด” ความจริงแล้วความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ทรัพย์สินเหล่านี้ ย่อมเป็นความเสียหายแก่สิทธิของบุคคลทั้งสิ้น เพราะบุคคลย่อมมีสิทธิบริบูรณ์ในชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ และทรัพย์สิน

ศาสตราจารย์ไพจิตร บุญญพันธุ์ มีความเห็นว่า “ไม่ว่าจะเป็นสิทธิใดๆ ความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย ฯลฯ ที่บัญญัติในมาตรา 420 ย่อมหมายถึง ความเสียหายแก่สิทธิของบุคคลทั้งสิ้น เพราะบุคคลย่อมมีสิทธิในชีวิต ร่างกาย ฯลฯ สิ่งเหล่านี้อยู่ในความหมายของคำว่าสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดอยู่แล้ว”

ผู้เขียนเห็นด้วยกับความเห็นของศาสตราจารย์ไพจิตร บุญญพันธุ์ ที่ว่า ความเสียหายถึงแก่ชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ทรัพย์สิน หมายถึง ความเสียหายแก่สิทธิของบุคคลทั้งสิ้น เพราะบุคคลย่อมมีสิทธิในชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ และทรัพย์สิน สิ่งเหล่านี้จึงอยู่ในความหมายของคำว่าสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 420 อยู่แล้วคำว่า “ทำต่อบุคคล” นั้นก็หมายความว่าทำต่อสิทธิของบุคคล คำว่าสิทธิอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น รวมถึงสิทธิส่วนตัวด้วย

เมื่อเปรียบเทียบ “สิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด” ตามมาตรา 420 กับ “สิทธิ” ตามมาตรา 421 แล้วจะพบว่า สิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด ตามมาตรา 420 มีขอบเขตที่กว้างกว่า เนื่องจากสิทธิ ในความหมายของมาตรา 421 นั้น คือ สิทธิอย่างใดอย่างหนึ่งที่กฎหมายรับรองให้โดยเฉพาะ กฎหมายรัฐธรรมนูญ มีการรับรอง สิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวไว้อย่างชัดเจนหากพิจารณาคำว่า สิทธิอย่างใดอย่างหนึ่ง ในความหมายว่า สิทธิ หมายถึง ประโยชน์ที่บุคคลอื่นมีหน้าที่เคารพแล้ว สิทธิส่วนตัว ซึ่งได้รับการรับรองและคุ้มครองโดยรัฐธรรมนูญ บุคคลอื่นก็ย่อมมีหน้าที่เคารพสิทธิดังกล่าวเช่นกัน การกระทำต่อสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว ย่อมเป็นการกระทำต่อสิทธิอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามความหมายมาตรา 420 แล้ว ดังนั้นแม้ว่าบทบัญญัติของ มาตรา 420 จะมีได้มีการบัญญัติ ไว้ อย่างชัดเจนถึงความเสียหายต่อสิทธิส่วนตัว ไว้ในมาตราดังกล่าว แต่สิทธิอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่บัญญัติไว้นั้นก็สามารถนำมาปรับใช้กับการละเมิดสิทธิส่วนตัวของบุคคลสาธารณะ จากการเสนอข่าวของสื่อมวลชนโดยถือว่าสิทธิส่วนตัวเป็นสิทธิที่กฎหมายรับรองและคุ้มครอง หากการเสนอข่าวของสื่อมวลชนเป็นเหตุให้บุคคลสาธารณะ ได้รับความเสียหายในสิทธิส่วนตัว การกระทำดังกล่าวเป็นละเมิดตาม มาตรา 420

สำหรับองค์ประกอบของละเมิดตามมาตรา 420 ที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การใดๆ ที่กระทำนั้น จะต้องเป็นการกระทำต่อผู้อื่น โดย “ผิดกฎหมาย” ปัญหาที่ต้องพิจารณา คือ คำว่าผิดกฎหมายนั้น จำเป็นหรือไม่ที่จะต้องมีความหมายบัญญัติว่าการกระทำผิดนั้นเป็นความผิดโดยชัดแจ้ง ทั้งนี้ เนื่องจากปัจจุบันยังไม่มีความหมายใดที่บัญญัติความผิดฐานละเมิดสิทธิส่วนตัวไว้โดยเฉพาะ

คำว่า “โดยผิดกฎหมาย” ไม่จำเป็นต้องถึงขั้นผิดกฎหมาย ในความหมายที่ว่าจะต้องมีกฎหมายบัญญัติถึงการกระทำนั้นไว้ว่าเป็นความผิดชัดแจ้ง เพียงกระทำไปโดยไม่มีสิทธิ ก็ถือว่ากระทำไปโดยผิดกฎหมายได้ ดังนั้น เมื่อพิจารณาการละเมิดสิทธิส่วนตัวของบุคคลสาธารณะจากการเสนอข่าวของสื่อมวลชนแล้ว สามารถพิจารณาได้ 2 กรณี กล่าวคือ

กรณีแรก กรณีที่ถือได้ว่ามีความหมายบัญญัติไว้เป็นความผิด แม้ว่าในปัจจุบันจะไม่มีกฎหมายบัญญัติอย่างชัดแจ้งถึงการละเมิดสิทธิส่วนตัว แต่หากการกระทำดังกล่าวเข้าลักษณะของความผิดตามกฎหมายอาญา เช่น

การเสนอข่าวของสื่อมวลชนที่เป็นการใส่ความบุคคลสาธารณะต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้บุคคลสาธารณะนั้น เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ซึ่งเข้าองค์ประกอบความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 และมาตรา 328 กรณีดังกล่าวย่อมเป็นละเมิดตามมาตรา 420 เนื่องจากมีความหมายบัญญัติไว้ชัดแจ้ง จึงสามารถเข้าองค์ประกอบของละเมิดในส่วนที่ว่า “โดยผิดกฎหมาย”

ในกรณีที่การละเมิดสิทธิส่วนตัวเข้าลักษณะความผิดตามกฎหมายที่บัญญัติไว้เฉพาะแล้ว ถือว่าเป็นกรณีที่การกระทำอันเดียวกันต้องมีความรับผิดชอบทั้งทางแพ่งและทางอาญา ในกรณีนี้ การเยียวยาทางแพ่งและทางอาญา จะแทนกันไม่ได้ โดยสามารถดำเนินการทั้งทางแพ่งและทางอาญาแยกต่างหากกันไป เพียงแต่พฤติกรรมการดังกล่าวเป็นกรณีที่เกิดขึ้นพร้อมกันเท่านั้น ดังนั้น สื่อมวลชนผู้ทำการละเมิดสิทธิส่วนตัวอาจมีความรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนกรณีละเมิดตามกฎหมายแพ่ง และได้รับโทษตามกฎหมายอาญาคด้วย

กรณีที่สอง คือ หากพฤติกรรมการละเมิดสิทธิส่วนตัวนั้น ไม่เข้าองค์ประกอบของกฎหมายอาญา หรือกฎหมายอื่น ก็ยังสามารถปรับใช้กฎหมายแพ่งลักษณะละเมิดได้ เนื่องจากองค์ประกอบของการกระทำโดยผิดกฎหมายนั้น ไม่จำเป็นต้องมีความหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะ เช่น นาย ก. ใช้กล้องซูมเข้าไปถ่ายภาพ ขณะ นาย ข. นอนอยู่ในบ้าน กรณีนี้ไม่อาจถือได้ว่ามีความหมายบัญญัติการกระทำไว้เป็นความผิดโดยเฉพาะ แต่อย่างไรก็ตามสามารถเข้าองค์ประกอบของละเมิดได้ เนื่องจาก นาย ก. ไม่มีสิทธิตามกฎหมายใดที่จะใช้กล้องซูมเข้าไปถ่ายรูป นาย ข ขณะนอนอยู่ในบ้าน

ปัญหาที่ต้องพิจารณา อีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญ คือ จะต้องพิจารณาแยกระหว่าง ประเด็นที่ว่า การกระทำนั้นเป็นละเมิดหรือไม่ และค่าเสียหายของการกระทำนั้นเป็นเท่าใด ออกจากกัน

ซึ่งประเด็นเรื่องคำสืบทอดแทนนั้น อาจกล่าวได้ว่า แม้สิทธิส่วนตัวจะเป็น สิทธิอย่างหนึ่งอย่างไรก็ตาม มาตรา 420 แต่การพิสูจน์ความเสียหายนั้นมีลักษณะเป็นนามธรรมอันเป็นการยากที่ผู้เสียหาย โดยเฉพาะบุคคลสาธารณะจะพิสูจน์ว่าตนเสียหายอย่างไร ในการที่มีบุคคลอื่นละเมิดสิทธิส่วนตัวของตน

อย่างไรก็ตาม ยังมีการบัญญัติความรับผิดชอบของละเมิดในกรณีเฉพาะไว้ในมาตรา 423 สำหรับกรณีไขข่าวแพร่หลาย กรณีที่จะเป็นความผิด ตามมาตรา 423 ต้องเป็นการกล่าวหรือไขข่าวข้อความที่ฝ่าฝืนต่อความจริงให้บุคคลอื่นเกิดความเสียหายต่อชื่อเสียงจะเห็นได้ว่ามาตรา 423 เป็นกรณีที่กฎหมายคุ้มครองสิทธิที่เกี่ยวกับชื่อเสียงของบุคคล แม้ว่า สิทธิในชื่อเสียงอาจปรับเข้าในองค์ประกอบของ “สิทธิอย่างใดอย่างหนึ่ง” ตามมาตรา 420 ได้ แต่กฎหมายเห็นว่าสิทธิที่เกี่ยวกับชื่อเสียงนั้นมีลักษณะเฉพาะ จึงได้แยกบัญญัติการกระทำอันละเมิดต่อชื่อเสียงไว้เป็นบทเฉพาะต่างหาก

การพิจารณาองค์ประกอบในส่วนการกระทำแล้วจะพบว่า การกระทำที่จะเข้าองค์ประกอบมาตรา 423 จะต้องเป็นการ “กล่าวหรือไขข่าวแพร่หลาย” เท่านั้น ซึ่งต่างจากการกระทำอันเข้าองค์ประกอบของละเมิดตามมาตรา 420 ซึ่งบัญญัติไว้กว้างกว่า กล่าวคือ “ทำต่อบุคคลอื่น” ดังนั้นหากมีการกระทำอันเกิดความเสียหายต่อชื่อเสียงของบุคคลอื่น ในลักษณะที่เป็นการ กล่าวหรือไขข่าวแพร่หลาย ก็อาจปรับเข้ากับมาตรา 423 แต่หากการกระทำอันส่งผลเสียหายต่อชื่อเสียงนั้นมิใช่เป็นการกระทำโดย “กล่าวหรือไขข่าวแพร่หลาย” ก็อาจปรับเข้ากับการ “ทำต่อบุคคลอื่น” ตามมาตรา 420 ได้

เมื่อเปรียบเทียบมาตรา 423 กับกฎหมายอาญารฐานหมิ่นประมาทตามมาตรา 326 นั้น จะพบว่า แม้มาตรา 423 ในเรื่องละเมิดและมาตรา 326 ฐานหมิ่นประมาท จะมุ่งคุ้มครองสิทธิในชื่อเสียงของบุคคลเช่นกัน แต่มีข้อแตกต่างที่สำคัญอยู่ สามประการ คือ

ประการแรก ความผิดฐานหมิ่นประมาทนั้น การใส่ความไม่จำเป็นต้องใส่ความด้วยความเท็จเท่านั้นการใส่ความด้วยข้อความจริง ก็อาจเป็นหมิ่นประมาทได้ ในขณะที่มาตรา 423 จำกัดขอบเขตไว้เฉพาะการไขข่าวข้อความที่ฝ่าฝืนต่อความจริงเท่านั้น

ประการที่สอง ความผิดฐานหมิ่นประมาทตามกฎหมายอาญานั้น จะต้องเป็นการใส่ความโดยเจตนา แต่การไขข่าวแพร่หลายตามกฎหมายแพ่งมาตรา 423 นั้น ไม่จำกัดว่าต้องทำโดยเจตนาหรือประมาทเลินเล่อ ถ้ามีการกระทำโดยสำนึกในการกระทำนั้นถือว่าเป็นการไขข่าวแพร่หลายซึ่งเข้าองค์ประกอบมาตรานี้ จะเห็นได้จากตอนท้ายของมาตรา 423 วรรคแรกที่วางหลักไว้ว่า แม้ผู้กล่าวหรือไขข่าวมิได้รู้ว่าข้อความนั้นไม่จริงแต่ควรจะรู้ได้

ประการที่สาม ในแง่ของลักษณะการกระทำนั้น การ “ใส่ความ” ตามมาตรา 326 ของกฎหมายอาญานั้นมีความกว้างกว่า “การกล่าวหรือไขข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความ” ตามมาตรา 423 ของกฎหมายแพ่งเนื่องจากเมื่อพิจารณา ตามมาตรา 326 แล้วจะเห็นได้ว่าอาจมีการใส่ความด้วยภาพ โดยมีได้มีข้อความใดๆ ประกอบด้วยก็ได้ อย่างไรก็ตาม ได้มีแนวทางการพิจารณาคดีของศาลว่าการนำชื่อ หรือเครื่องหมายของผู้อื่นไปแสดงให้ประชาชนเข้าใจผิด ก็เป็นความผิดตามมาตรา 423 ได้แม้ว่าจะไม่ได้กล่าวคำพูดหรือแสดงข้อความใดๆ ดังนั้น การนำภาพของผู้อื่นไปนำเสนอข่าวเกิดความเข้าใจผิดจากการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนดังกล่าวก็สามารถปรับใช้มาตรา 423 ได้

จากการศึกษาบทบัญญัติ มาตรา 423 พบปัญหาว่า การที่สื่อมวลชนเสนอข่าวของบุคคลสาธารณะต่างๆ ด้วยการเผยแพร่ภาพเพียงอย่างเดียว โดยไม่มีการบรรยายข้อความถึงภาพนั้นไม่สามารถนำบทบัญญัติ มาตรา 423 มาปรับใช้ได้ เนื่องจากบทบัญญัติมาตรานี้ กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าต้องเป็นการกระทำโดยใช้ “ข้อความ” และข้อความที่นำมาเสนอข่าวนั้นต้องเป็นข้อความที่ฝ่าฝืนต่อความจริง อันเป็นข้อแตกต่างที่สำคัญกับการหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งความจริงหรือความเท็จของการหมิ่นประมาทไม่เป็นสาระสำคัญ เพียงแต่มีการใส่ความโดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นเสียชื่อเสียง ก็เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทแล้ว การเสนอข่าวในเรื่องส่วนตัวที่เป็นจริงและก่อให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลสาธารณะแต่ไม่เป็นการผิดตามมาตรา 423 นี้ ผู้เขียนเห็นว่า การเสนอข่าวของสื่อมวลชนที่ทำให้บุคคลสาธารณะได้รับความเสียหายเรื่องส่วนตัวที่นำมาเสนอข่าวอาจเป็นเรื่องจริงหรือไม่ใช่เรื่องจริงก็ได้ แต่เรื่องส่วนตัวนั้น ต้องเป็นเรื่องที่ทำให้บุคคลสาธารณะได้รับความเสียหาย การที่กฎหมายมาตรา 423 จำกัดความรับผิดไว้เฉพาะการกล่าวหรือไขข่าวแพร่หลายที่ฝ่าฝืนต่อความจริง จึงไม่สามารถใช้บังคับกับการเสนอข่าวในเรื่องส่วนตัวต่างๆ ที่เป็นเรื่องจริงและทำให้เกิดความเสียหายต่อชื่อเสียงของบุคคลสาธารณะได้ ต้องใช้มาตรา 420 ในการใช้บังคับกับกรณีดังกล่าว

การเสนอข่าวของสื่อมวลชน โดยการเผยแพร่ภาพอันเป็นการกระทบสิทธิส่วนตัวของผู้อื่นนั้น บางกรณีอาจเป็นความผิดทั้งกฎหมายแพ่งและกฎหมายอาญา เช่น การนำภาพดาราดำไปตัดต่อ ทำให้เห็นว่าอยู่ในสภาพเปลือย และนำไปเสนอข่าวพร้อมทั้งบรรยายข้อความประกอบว่าดาราดังกล่าวถ่ายภาพเปลือย ซึ่งไม่เป็นความจริง กรณีนี้เป็นความผิดตามกฎหมายแพ่ง มาตรา 423 และกฎหมายอาญา มาตรา 326 และมาตรา 328 หรือบางกรณีอาจเป็นความผิดตามกฎหมายอาญาเท่านั้น เช่นมีการนำภาพที่ดาราดำไปร่วมหลับนอนกับผู้อื่นมาเผยแพร่ ซึ่งภาพดังกล่าวเป็นข้อมูลจริงก็ไม่ใช่ความผิดตามกฎหมายแพ่ง มาตรา 423 แต่เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทตามกฎหมายอาญา มาตรา 326 และมาตรา 328 จากการศึกษานิติบัญญัติมาตรา 423 กับปัญหาการละเมิดสิทธิส่วนตัวของบุคคลสาธารณะพบว่า บทของบัญญัติของมาตรานี้สามารถนำมาใช้บังคับกับการกระทำ

ความผิดของสื่อมวลชนที่นำเสนอข่าวฝ่าฝืนต่อความจริงอันเป็นการละเมิดสิทธิส่วนตัวของบุคคลสาธารณะได้ อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาผลจากการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนในเรื่องราวส่วนตัวของบุคคลสาธารณะนอกจากจะเกิดความเสียหายกับบุคคลนั้นๆ แล้ว ยังทำให้บุคคลดังกล่าวเป็นที่รู้จักของบุคคลทั่วไปมากขึ้นด้วย ทั้งนี้ ความเป็นบุคคลสาธารณะในบางครั้งก็ต้องการความสนใจและการสนับสนุนจากสังคม เช่น การเสนอข่าวว่าดาราสาว มีความสัมพันธ์ในทางชู้สาวกับนักธุรกิจหนุ่มนอกวงการ ซึ่งเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องส่วนตัวการเสนอข่าวจึงเป็นการละเมิดสิทธิส่วนตัวของบุคคลนั้นแต่หากพิจารณาความเสียหายกับการกระทำจากทฤษฎี ดังต่อไปนี้

1) ทฤษฎีเงื่อนไขหรือทฤษฎีความเท่าเทียมกันแห่งเหตุ ซึ่งการที่จะพิจารณาว่าใครจะต้องรับผิดชอบตามทฤษฎีนี้และเมื่อใด จะต้องพิจารณาว่า ข้อเท็จจริงที่เกิดจากคนนั้น ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนที่กฎหมายคุ้มครองหรือไม่ ถ้าไม่แม้จะมีสาเหตุอื่นมาประกอบร่วมด้วยในการก่อความเสียหายก็ตาม คนนั้นก็ควรรับผิดชอบตามทฤษฎีนี้ทุกเงื่อนไขต้องมีความจำเป็นและเป็นสาระสำคัญเท่าๆ กันที่จะก่อให้เกิดผล ไม่มีเงื่อนไขอันใดอันหนึ่งเป็นสาเหตุ หากขาดเงื่อนไขข้อใดข้อหนึ่งผลทั้งหมดก็จะไม่เกิดขึ้นเงื่อนไขแต่ละเงื่อนไขจึงมีผลเท่ากัน

ดังนั้น ตามทฤษฎีนี้การเสนอข่าวในเรื่องส่วนตัวเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้เกิดความเสียหายต่อชื่อเสียง สื่อมวลชนต้องรับผิดชอบในความเสียหายนั้น เพราะหากไม่มีการกระทำนั้น ความเสียหายจะไม่เกิดขึ้น

2) ทฤษฎีมูลเหตุเหมาะสมตามทฤษฎีนี้ต้องพิจารณาว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นเหมาะสมหรือเป็นสัดส่วนกับการกระทำหรือไม่ เพราะหากความเสียหายที่เกิดขึ้นไม่ได้สัดส่วนหรือเหมาะสมกับการกระทำ ผู้กระทำรับผิดชอบเฉพาะความเสียหายที่เป็นสัดส่วนหรือเหมาะสมกับการกระทำเท่านั้น หากพิจารณาจากทฤษฎีนี้การเสนอข่าวของสื่อมวลชนนั้น แม้ว่าจะทำให้เกิดความเสียหายต่อสิทธิส่วนตัวแล้ว แต่ก็ทำให้ผู้ที่ข่าวได้รับความสนใจของประชาชนมากขึ้นด้วย

ผู้เขียนเห็นว่าการพิจารณาว่าสิทธิส่วนตัวของบุคคลสาธารณะนั้นควรได้รับความคุ้มครองกรณีดังกล่าว เป็นเพราะพฤติกรรมของบุคคล

การพิจารณาว่ากรณีใดบ้างที่การเสนอข่าวในเรื่องส่วนตัวทำให้เกิดความเสียหายต้องพิจารณาว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นกับการกระทำมีความสัมพันธ์กัน และความเสียหายที่เกิดขึ้นเป็นสัดส่วนที่เหมาะสมกับการกระทำนั้น อย่างไรก็ตาม การถูกนำเสนอข่าวในเรื่องส่วนตัวนั้นยังทำให้บุคคลสาธารณะได้รับความสนใจของประชาชนมากขึ้น และนำมาซึ่งผลประโยชน์ต่างๆ ตามมาด้วย และบางครั้งบุคคลสาธารณะก็มีส่วนในการเปิดเผยเรื่องราวส่วนตัวของตนเองให้ประชาชนได้รับทราบ ทั้งนี้ อาจเพราะความต้องการตกเป็นข่าวของบุคคลนั้นๆ ด้วย การพิสูจน์ความเสียหายนั้นมีลักษณะ

เป็นนามธรรมอันเป็นการยากที่ผู้เสียหาย โดยเฉพาะบุคคลสาธารณะจะพิสูจน์ว่าตนเสียหายอย่างไร
ในการที่มีบุคคลอื่นละเมิดสิทธิส่วนตัวของตน